

[Agerschou]

lig at det er noget, man har hørt, det er noget, man har læst i avisen, og at der er flere kommuner, der har henvendt sig om problemerne. Når vi forsøger konkret at få at vide, hvilke kommuner det er, hvordan de har henvendt sig, hvor store problemerne er, så bliver socialministeren tavs som graven. Så lykkes det ikke at få nogen konkrete oplysninger frem. Det vil sige, at baggrunden i meget høj grad er en gang tågesnak.

Hr. Torben Lund var inde på, at cirkulæreskrivelsen ikke måtte medføre, at der blev indført særlige faste takster for det, man kalder de unge. Jeg kan oplyse hr. Torben Lund om, at det netop er det, der er tilfældet, og det er jo netop derfor, vi hævder, at cirkulæreskrivelsen og den praksis, der har udviklet sig på baggrund af cirkulæreskrivelsen, er ulovlig ifølge bistandslovens § 37. Hvis man gør sig den umage at gennemlæse og gennemanalysere de interne retningslinjer, mange kommuner har udsendt til fortolkning af cirkulæreskrivelsen, vil man se, at der har udviklet sig en særlig lav fast takst for den gruppe mennesker, det drejer sig om. Derfor har cirkulæreskrivelsen medført en ulovlig praksis.

Socialministeren gjorde meget ud af, at det ikke var en bestemt gruppe, man ville ramme med cirkulæreskrivelsen. Nu hedder skrivelseren jo ikke ungdomscirkulæret, som socialministeren var inde på. Den hedder »cirkulæreskrivelse af 2. juli 1982 om kontanthjælp til unge«. I den almindelige debat, der foregår i vores samfund, har jeg indtil nu, hvor socialministeren forsøger at belære mig om noget andet, betragtet begrebet »unge« som en bestemt gruppe i samfundet. Nu hører jeg til min overraskelse, at socialministeren betragter det på en anden måde. Når man bruger ordet »unge« i en cirkulæreskrivelse, så er det ikke en bestemt gruppe i samfundet, så er det en gruppe mennesker, der er i en bestemt situation. Hvis vi skal følge socialministerens definition konsekvent, så vil det sige, at mennesker på 45 år ifølge denne cirkulæreskrivelse også er unge mennesker, og så mener jeg det er en barok situation, vi er kommet ud i.

Det er selvfølgelig rigtigt, hvad socialministeren er inde på, at socialministeren kan udsende cirkulærer, men socialministeren kan kun udsende cirkulærer til forklaring af loven, og det vil sige, at cirkulærerne skal

indeholde en forklaring via bemærkningerne til loven, via de spørgsmål og svar, der er stillet i socialudvalget. Det, man har gjort ved at udsende denne cirkulæreskrivelse, er at ændre bistandsloven, at fastlægge en anden praksis end den, man hidtil har haft, og det har socialministeren ingen hjemmel til.

Torben Lund (S):

Jeg skal gøre to ganske små bemærkninger til det, hr. Agerschou var inde på.

Man anfægter, at jeg har brugt udtrykket, at kommunerne meget ofte har henvendt sig til socialministeriet. Jeg synes egentlig, det er et meget godt udtryk for, at der har været mange henvendelser til socialministeriet vedrørende det pågældende område, og det var baggrunden for, at man udsendte cirkulæreskrivelsen. Jeg er naturligvis ikke i stand til at give noget tal for, hvor mange henvendelser man har haft. Og det er ikke noget, man har læst om i avisen i socialministeriet, sådan som det blev antydnet.

Med hensyn til de faste takster vil jeg fastholde, at det ikke er meningen med denne cirkulæreskrivelse, at der skal være faste takster. Det må være helt klart, at bistandslovens almindelige princip om, at man skal foretage en individuel vurdering i hvert enkelt tilfælde, skal opretholdes. Når hr. Agerschou siger, at det netop er sådan, kommunerne har opfattet cirkulæreskrivelsen, så er der da så meget desto mere grund til at følge vort forslag om, at vi laver en tilbundsående undersøgelse af, hvordan dette cirkulære fungerer i kommunerne.

Tinning (VS):

Nu er det jo umuligt at tvinge socialministeren til at foretage sig noget, som socialministeren absolut ikke vil foretage sig. Det er blevet klart for mig, at socialministeren under ingen omstændigheder vil forholde sig til bemærkningerne til dette beslutningsforslag. Det må socialministeren så lade være med, så forsøger vi gennem udvalget at supplere vores indtil nu 16 spørgsmål med en stribe.

Socialministeren har én eneste gang forholdt sig til bemærkningerne, nemlig vedrørende bistandslovens § 38, hvor jeg gjorde klart, at det faktisk var sådan, at det, vi antog, var rigtigt nok. Det har socialministeren ikke kommenteret, og derfor må jeg konkludere